

פרשת מקץ

והוא לשון יראה ופחד לא לשון ראייה וכן כתב רש"י ז"ל "ותרגומו ודחילו".

- "ויביאו לו" (מג,כו) - כתב המנחת-שי שהאלף בדגש ע"פ המסורה ודומה הוא לדגש האלף של "ממושיבתכם תביאו" (ויקרא כג,יז), והם יוצאים מן הכלל כי אותיות גרוניות לא מקבלות דגש עפ"ר. וכן ראיתי שהדגישו את האלף הזאת בתנ"ך קורן ו"באיש מצליח".
- "אלקים יזנה בני" (מג,כט) - היות בקמץ חטוף והחית בשוא נח. ולא יתכן להרחיב הקמץ שאז השוא שאחריו יהיה צריך להיות בשוא נע ולאחריו – באות נון - לא יתכן שיבוא שוא, שלא יבואו שני שואים נעים רצופים לעולם.
- "וישא בשיאת" (מג,לד) וכן "במושיאת" שבסוף הפסוק האלף בחולם בלשון רבים, אבל "בשיאת בנימן" האלף בפתח בלשון יחיד בסמיכות כמו "בשיאת כפי מנזות-ערב" (תהלים קמא,ב). ובמגילת אסתר (ב,יח) "ויתן בשיאת כיד המלך" בצירי ללשון יחיד¹⁰ ללא סמיכות.
- "הננו עבדים" (מד,טז) - שני הנונים דגושים והמילה מלעיל.

- "והנה מן-היאר" (מא,ב) - ע"פ המסורת היות אינה דגושה כפי שהיה צריך להיות לאחר הא הידיעה.
- "אצל" (מא,ג) - מלעיל.
- "ותפעם רוזו" (מא,ח) - הטעם נסוג אחר ע"פ המסורת.
- "ויקבצו" (מא,לה) - הואו בשוא (נע) כדין ואו החיבור לא בפתח כדין ואו ההיפוך, נמצא שהוא בלשון עתיד ולא עבר.
- "את-כל-אכל" - הוא שם עצם, לפיכך טעמו באלף ונקוד הכף בסגול, ופירושו מאכל. אבל "אוכל" שהוא פועל, כגון "כי אם-הלזום אשר-הוא אכל" (לט,ו) טעמו מלרע בכף ונקוד בצירי. עיין רש"י ושפ"ח. ויובן ע"פ זה הפסוק "כל-אכל תתעב נפשים" (תהלים קז,יח) הכוונה שנפשם תתעב כל דבר מאכל ולכן טעמו מלעיל ונקוד האלף בסגול.
- "מאין באתם" (מב,ז) - מלרע - הטעם בתיו.
- "מרגלים" (מב,ט) - הגימל דגושה בכלום והשוא נע, שלא כמו הרגילות בלשון המדוברת היום (בשוא נח).
- "והנה הקטן" (מב,יג) - הטית בחולם לא בקמץ. אבל "ילד זקנים קטן" (מד,כ) בקמץ.
- "זאת עשו וזוין" (מב,יח) - הואו בחיריק לא בשורוק⁹, והחית צ"ל בשוא-נח גם לחלבים והבבלים שמניעים שוא שבין שני טעמים ("מחצורא"). שהרי משתי סיבות לא ינוע השוא, האחד שהוא בא לאחר תנועה קטנה, והשני מפני שהוא באות גרונית כגון ח', שאם יצטרך לבוא שוא נע באותיות הגרוניות יהפך לאחד החטפים, ואם יבוא בהם שוא לבדו על-כרחך הוא נח.
- "עליכן באה אלינו" (מב,כא) - מלעיל וטעמו בבית לפי שהוא בלשון עבר עיין רש"י.
- "ובשינה-כסף" (מג,טו) - הכף דגושה בדגש כבד, או מדין אתי-מרחיק או מדין דחיק.
- "וייראו האנשים" (מג,יח) - הריש בשוא נע, לכן שמו מעמיד ביווד לסימן,

¹⁰ דומיא ד"הנחה" שקודמת לה בפסוק שהיא בלשון יחיד. ע"ע בראבי"ע שם. וזה שבתרגום וכן ברש"י פרשו בלשון רבים נ"ל שהכוונה היא שבא לשון יחיד במקום לשון רבים. ויש ראייה שהיא לשון יחיד מהפסוק "המשאת החלה" (שופטים כ,מ).

⁹ שכן דרכו של ואו החיבור לבוא בד"כ לפני אות שואית.